

ליליאן נבחרה ענתה להם: "אין לי מה לדבר איתכם", ומיהרה לברוח מהמקום. לא לפני שרשמה את מיספר המכונית. היא פנתה מיד לסגן ניצב שגיב, דיווחה לו ומסרה לו את מיספר המכונית. "אנחנו נבדוק מי הם", הבטיח לה שגיב. יומיים אחר-כך, כשהמישטרה עדיין מניסה לאתר את בעלי המכונית, הגיעה והחנתה המכונית שוב ליד המכון של ליליאן. היא שניים, שאותם הכירה מהפגישה הקודמת, נקשו על דלת דירתה וביקשו לשוחח איתה. "רציתי לדעת מה הם רוצים, למרות שהבנתי שהם קשורים במיקרה הקודם. היה גם בחור שאותו שכרתי להיות לי שומר-ראש, לכן לא-כיליך פחדתי, והייתי כמתי לשוחח איתם", סיפרה ליליאן.

המישטרה

צחקה בפנים

הם הציגו עצמם כחברים של שני האנשים שאנסו אותי, וביקשו ממני לבטל את התלונה נגדם, או לטעון שאני לא בטוחה שזה באמת הם שאנסו אותי. תבינני, אמר לי אחד מהם, הם מסתלים מצטערים על מה שקרה. הם היו מסתלים קצת, ולא ידעו מה הם עושים. יום אחרי שאמיר עשה את זה הוא בא אלי הביתה, וסיפר לי על מה שהוא עשה, ואמר לי שהוא מצטער על זה ושאת בחורה נחמדה. "לא רציתי להרגיז אותך, ולא עניתי לך. אחרי-כך נודע לי מהמישטרה ששם הבחור הוא אברהם ביטון.

"אבל בעוד ביטון היה נחמד וחייך כל הזמן, היה השני, שקראו לו משה, פחות נחמד. הוא אמר לי במילים ברורות: "אנחנו יודעים שיש לך דירה בבתיים אם לא תעשי מה שאומרים לך, נשרוף לך את הדירה בבתיים. אם זה לא יעזור, נשפיל בך".

אמרתי להם שאני צריכה להתייעץ עם עורכי-הדין שלי, והם אמרו לי: "את יכולה להתייעץ עם עורכי-הדין ואפילו להודיע למישטרה מה אנחנו מתכוונים לעשות לך. זה לא משנה לנו. איתנו לא יתפסו, ואם יתפסו אותנו, החברים שלנו יגמרו אותך. אנחנו לא פוחדים מהמישטרה, ואת יכולה למסור להם הכל".

ואומנם, לעצה זו החליטה ליליאן להי-שמע. לא היתה לה ברירה, היא מיהרה אל סגן-ניצב שגיב, וסיפרה לו על הביקור שנערך אצלה. עורכי-הדין שלה אף דרש מהסגן הניצב שטרם שישמור על חייה של ליליאן, ושהמישטרה תשמור על חייה בתים שאותם איימה הכנופיה לשרוף.

שגיב הבטיח בחיך שאנן: "הכל יהיה בסדר, אל תדאגו", שמירה אישית לא קיבלה ליליאן. אך לשגיב היתה במקום זאת הצעה: "הוא אמר לי שכדאי לי לעזוב את הארץ, ואז לא יקרה לי דבר". למחרת הופיעו השניים, לקבל את תשובתה של ליליאן. "פחדתי לספר להם שהלכתי למישטרה, ואמרתם להם שעורכי-הדין שלי בחופשה, ולכן לא יכולתי לדבר איתו", סיפרה ליליאן. "אז הם שינו את הטון, ביטון סיפר לי שיש לי מזון לי מסוים ברובו דיוגנוף 85 בתל-אביב, היום יום שישי ואחת החברות שלי נסעה לי באר-יבע, אמר לי ביטון, בואי תעבדי אצלי כמה שעות, ואני אתן לך 1000 לירות". "לא הסכמתי. הבנתי שהם רוצים להדיח אותי מהמכון שלי, ולסחוב אותי לי חיק מקום. אז הציע לי השני הצעה אחרת: "אנחנו נוסעים לטיול לאילת, בואי תסעי איתנו". אמרתי להם שאין לי מה לעשות באילת, והם הלכו".

ליליאן היה ברור כבר באותו זמן כי היא ניצבת אל מול כנופיה פושעים אשר לא תירעע מכל מעשה, עד שלא תציל את חבריה שנעצרו על-ידי המישטרה, ותצטרף את המכון שלה אל רשת המכונים שלה. "ביקשתי מהמישטרה לשמור עלי ועל הרכוש שלי, אבל כל פעם היו צוחקים לי בפנים", היא סיפרה השבוע. "אבל הדין לטתי לא להישבר, עבר עלי מספיק בחיים, כדי שכנופיה אפילו אם היא כלי-כך חזקה כמו שהיא טוענת, תשבור אותי.

חבלי

קליטה

ורדתי בפולין לפני 29 שנה. ההורים שלי היו עשירים, והיה לי כל טוב בבית. לאבא היה בית חרושת גדול לעגבות וכובעים. הוא מת כשהייתי בת ארבע, אבל השאר לאמא ומ-

ילדים כל כך הרבה כסף שלא היינו צריכים לעבוד. כשהייתי בת 20, אחרי שגמרתי כבר ללמוד בתיכון וללמוד גם הנהלת חשבונות, החלטתי להסתלק מפולין ולברוח לארץ דמוקרטית. אז היו הפגנות של סטודנטים בפולין, שאני הצטרפתי אליהן. "הצלחתי להגיע לשווייץ וביקשתי בה מיקלט פוליטי. שנתיים הייתי בשווייץ, עבדתי שם בחור מזכירה. היה לי קל למצוא עבודה, כיוון שעוד בפולין לקחתי שעורים פרטיים בצרפתית.

"אחרי שנתיים החלטתי לנסות את ישראל. אני יהודית ושמעתי הרבה על ישראל. אל. כשהגעתי לארץ שלחו אותי לאולפן בקיבוץ עין-שמר, שם הכרתי בחור, עולה חדש מארגנטינה, שלמד גם-כן באולפן בקיבוץ. התחננו ונולדה לי בת.

"בעלי היה צורף-זהב במיקצועו. אני המשכתי ללמוד באולפן בגיבעתי-המורה. אחרי שגמרתי ללמוד, קיבלנו דירה מר-עמיד בבתיים.

"אחרי שלוש שנות נישואין התגרשתי מבעלי. הרבנות קבעה לי דמי-זמנות וכן

פרקליט שובל יען לה

קבעה שהדירה תעבור על שמי. בעלי סירב לשלם דמי-זמנות, ונעלם. פעם הצי-לחתי לתפוס אותי, והמישטרה הכניסה אותי לכלא 21-יום, כדי שישלם את דמי-הזמנות. אבל הוא לא רצה לשלם. ביני-תימים שמעתי שהוא התחתן עוד פעם, ושיש לו עוד ילד ואפילו שהוא התגרש כבר בפעם השנייה, אבל לי הוא לא שילם. "הייתי צריכה לעבוד קשה כדי לפרנס את הבת שלי, לשלם לעמיד את מה ש-היינו חייבים עבור הדירה, ולפרנס את עצמי. התחלתי לעבוד כיועצת-יופי של רב-לון, ועסקתי גם קצת בדוגמנות. אבל ברב-לון מרוויחים 700 לירות לחודש, וב-דוגמנות הוצאות יותר גדולות מהשכר שלפעמים מקבלים, וב-700 לירות אי-אפשר להתקיים היום.

"לפני תישעה חודשים ראיתי מודעה בעיתון שמחפשים מסוויטיות. נסעתי ל-כתובת שהיתה במודעה. זה היה מזון ב-רמת-גן. כשלמדתי קוסמטיקה, למדתי גם מסו ואני יודעת גם לעשות מסו רפואי. במכון ברמת-גן קיבלתי 40 לירות עבור כל לקוח. בעלי-הבית קיבל 60 לירות. "החלטתי להיות עצמאית. עזבתי את ה-מכון, שכרתי לי את הדירה ברחוב יהודה הלוי, ופתחתי מכון שלי. לא לקחתי עובדי דות. טיפלתי בעצמי בלקוחות שבאו. לא רציתי לקחת עובדות. כי פחדתי שהעסק ייפוך לבית-זונות. אצלי לא היו דברים כאלה. מי שבא אלי, קיבל מסו' וזה הכל. אפילו המישטרה היתה עושה ביקורת לפי-חות כל שבועיים, וראתה שאצלי הכל ב-סדר — לא בית-זונות, ולא סמים".

המכון של ליליאן, מן היחידים מעשרות המכונים שצצו כפיטריות אחרי הגשם ב-שנה האחרונה, הפריע לכנופיה בבתיים.

אומץ-הלב

של ליליאן

כנופיה זו עבר עשיר בכל נושאי הפרוטקשן. פעם היו אלה בעלי מיני-דוני-הלילה בתל-אביב, אם-כי גם בקיוסק הקטן ביותר בבתיים הם לא בחלו. אחרי-כך בא תור הבנקים. כשהחלו לפרוח מכוני-העיסוי, החליטה הכנופיה, הנחשבת כמסוי-כנת והאלימה ביותר בעולם התחתון בי-ארץ, לטפל בהם. בחורה העובדת במכון-עיסוי מקבלת ליום

בין 15 ל-20 לקוחות, אשר כל אחד מהם משלם 100 לירות עבור טיפול. מלבד דמי-השתייה השמנים. יש מכוני-עיסוי המעסיי-קים 7 או 8 בחירות ועובדים כמלוא הקיר-טור, כשהמחזור היומי שלהם מסתכם ב-הרבה למעלה מ-10,000 לירות. מוסדות כאלה, שהמישטרה מתייחסת אליהם כאל אטרקציה, מהווים טרף קל לכנופיה בבתיים. עדי-מרהר הצליחה הי-כנופיה להשתלט על מרביתם, כשהיא גור-בה סכומי עתק בעבור פרוטקשן, ובחלקם אף נכנסה כשותפה ממש, ללא השקעה. לכנופיה בבתיים יש הגיבורים שלה, הגור-בים בדרך-כלל את הכסף בדואר, כשבעל-המכון מקבל הודעה טלפונית מלווה באי-מים בלתי-מרומזים, לאיזה תא-דואר עליו לשלוח מדי-שבוע את הכסף.

לסרבנים מראה הכנופיה את נחתי-רוצה. מעטים מאלה שהכירו מקרוב את ה"גוברים" של הכנופיה מעזים לעמוד בסירובם לשי-לוח את הכסף, ואיש מהם עדיין לא התי-לונן במישטרה.

אך ליליאן, שלא הבינה, כפי הנראה, את כוחה של הכנופיה לעומת האימפוטנטיות של המישטרה, עשתה מה שלא העז לעשות אף אחד אחר. היא התלוננה במישטרה, ואומנם, התגובה לא איחרה לבוא. "בוקר אחד מטלפנים אלי ממישטרת חולון, ומבקי-שים ממני לבוא לשם מיד", סיפרה השבוע ליליאן, "כשהגעתי, התחיל קצין אחד לצי-עוק עלי: "למה שרפת את הדירה שלך בבתיים? רק אז נודע לי שהדירה שלי ברחוב החרמון 21 ברמת הנשיא בבתיים. נשרפה. זה מצחיק שהמישטרה חשבה ש-אני שרפתי אותה. מה פיתאום שאני אש-רוף את הדירה שלי? ועוד היא לא היתה מבוטחת. כשהלכתי לדירה, ראיתי שהכל שרוף. בשבילי זה היה נזק של יותר מ-150 אלף לירות.

"שוב ביקשתי שישמרו עלי ועל המכון שלי, ושוב הבטיח לי שגיב שהכל יהיה בסדר. לא עברו כמה ימים, ובוקר אחד הגעתי למכון ומצאתי אותו שרוף. המכון שלי הוא בקומה השלישית של בית ברחוב יהודה הלוי. הכל היה גמור שם, לא נשאר כלום. אפילו הטיח שעל הקירות נשרף. "עכשיו אני באמת פוחדת. הפושעים הבטיחו לגמור עם הדירה שלי, ועשו את זה. הם הבטיחו לגמור עם המכון שלי, ועשו את זה. הם הבטיחו לגמור אתי, והם בוודאי יצליחו לעשות גם את זה. "כשהבנתי שלמישטרה לא איכפת מה יקרה לי, חיפשתי לי דירה במקום שאף אחד לא יוכל למצוא אותי. אני יושבת כל היום בתוך הדירה, לא מוציאה את האף החוצה. לאט-לאט אני גומרת את כל הכסף שיש לי. רק בלילות אני יוצאת מהבית, לשאוף קצת אוויר".

המישטרה

מזלזלת

גן ניצב שגיב, שראויין עליידי כתב העולם הזה על מחדלי המישטרה בפר-שה זו, התייחס אליה בילול: "לא הצעתי ליליאן לנסוע לחוץ-לארץ. אמרתי לה ש-כדאי שתעבור דירה, ותלך לגור לכמה ימים אצל קרובים". טען.

לשאלה כיצד הצליחו חברי הכנופיה לשרוף את שתי הדירות לאחר ששלחו למישטרה הודעה מוקדמת על כוונתם, דרך ליליאן, השיב שגיב: "קורים דברים כאלה. עמדנו כמה לילות וחייבנו להם. גם אנשי המדוריה-מרכז המתנינו ליד הדירה משך כמה ימים. נכון, ידעתי שהחיים שלה בסכנה, אך אני לא מוכן להעמיד שטר שישמור עליידי מכוני-עיסוי. אתה יודע מה זה מכון מסוים? אתה יודע מה באמת עושות המסוויטיות?"

"האם אתה הקובע מהי לא לשמור על חיי אדם, ואיזה אדם לא חשוב, לדעתך, אם ירצחו אותו?" נשאל שגיב כי יד כתב העולם הזה. "אני בכלל לא מדבר עם עיתון-נאים", נזכר זה לפתע.

לגבי המשך הטיפול בפרשה טען שגיב, בתחילה, כי הפרשה הסתיימה, וכי כל החשודים נתפסו. רק אחרי-כך הוא נזכר: "אנחנו ממשכים לחפש עוד חשוד הי-מעורב בתיק הזה. עדיין לא מצאנו אותו. לבני ליליאן, אני רוצה להגיד שלבחורה הזאת יש אופי חזק".

וליליאן, בעלת האופי החזק, מסתרת עתה בחדר שכור מאימת זרועה הארוכה של המאפייה של בתיים. המישטרה לא תעשה שום דבר להגן עליה, היא אומרת. "רק אחרי שירצחו אותי הם ינסו למצוא את הרוצח, אבל אז זה כבר יהיה מאוחר מדי בשבילי".

במדינה

(המשך ממעמד 21)

אחרונות, התוצאה המדהימה היא: שום דבר לא השתנה. לחלוטין.

אילו נערכו עתה בחירות חדשות, היה המערך — אולי — מפסיד מנדט אחד, והליכוד היה — אולי — עולה במנדט אחד. הדבר רחוק מלהיות בטוח, כי מסייגה של מנדאט אינה משמעותית בסקר כזה לגבי מפלגה גדולה. יתר-על-כן, בכל ה-מישאלים מסוג זה יש נטייה לטובת הליי-כוד ולרעת המערך, בהשוואה לבחירות אמיתיות.

גם המחנה הדתי הוא יציב, ולפי הסקר הוא עלול לאבד, לכל היותר, מנדט אחד. מנדאט זה עשוי לתווסף לליברלים העצמ-איים — מפלגה שבוודאי לא הצטיינה בכל צורה שהיא בשנה וחצי האחרונות.

מה גורלן של המפלגות החדשות? הסקר נותן למפלגת יעד אותו מיספר המנדאטים שיש לה כיום: ארבעה (שלושה של ר"צ, אחד של לובת איתנו). בשבילי יעד, זהו מימצא עגום, כי לפי הניסיון, מפלגה חד-שה מעוררת את ההתלהבות הגדולה ביותר מייד עם הקמתה, ולאחר-מכן יורדת העקר-מה. נראה כי יעד אינה מחשמת את הציי-בור, אין הדבר מנבא טובות לגבי גורלה בעוד שנתיים.

קודרים גם סיכויי מוקד, דווקא בשעה שמדובר סוף-סוף על איחוד שני פלגיה — תכלת-אדום ומקי — עומד עצם ייצוגה בכנסת בסימן-שאלה חמור. לפי הסקר, איבדה מוקד כשליש מכוחה, ואינה עוברת את אחוז-החסימה.

אין הסקר מזכיר את תנועת שינוי, מפני שאינה מייצגת עתה בכנסת, והוא הדין לגבי מרי והפנתרים השחורים.

המסקנה הכללית: שום זעזוע אינו מזועזע את השמנונות של הבחור הישראלי.

מישפט

עריק מהצבא ומהאבה

העריק המצרי ניצח

במאבקו באהובתו

היהודיה ובירייה

השוטר בבית-מישפט

תליאכביב

"כשהכרתי את עבדול כרים אל-מסרי, עבדתי במועדון-קלפים, בין השעות 11-7 בערב. יצאתי איתו תקופה קצרה. ידעתי שהוא ערבי", דברים אלה סיפרה יפה טוכפלד לשופט עמירם פילאקוב, בבית-מישפט השלום בתל-אביב.

"יום אחד החלטתי שזה לא בשבילי", המשיכה יפה, "ואמרתי לו שזהו זה, שגמר-נו. הוא התחיל לאיים עלי שירצה אותי ויחטוף אותי. הוא פשוט אהב אותי, ורצה שאחזור אליו. עד שיום אחד, כשהוא איים עלי, הזמנתי ניידת.

"הגיע שוטר בשם סומך, עם קטנוע. השוטר אמר למסרי שהוא עוצר אותך, עוד בחדר שלי. מסרי ברה, והשוטר רדף אחר ריו".

נפט והפרורים. "האם עסקת בזנות?" שאל עורך-הדין דרור מקרין, פרקליטו של מסרי.

"אינני מוכנה לענות על שאלות כאלה", השיבה לו יפה. "את השוטר סומך הכרתי עוד לפני המיקרה כשהוא היה אצלי פעם אחת לפני-כן. אבל אין לי איתו שום דבר. הוא איש-מישטרה, וידיד שלי.

"באותו יום שקרה המיקרה ישב אצלי גבר ושתה קפה. אני יצאתי החוצה לקנות עיתון, וראיתי שם את מסרי. הוא שאל אותי אם זה שיושב אצלי זה הבחור שלי. אמרתי לו שזה לא ענייני.

"אז מסרי אמר לי שלי ולבחור הזה לא יהיה טוב אם אשיך לצאת איתו. התי-לוננתי במישטרה שמסרי בא יום אחד עם מזרק. ביום אחר הוא שפך עלי נפט ו-הדליק גפרור. פעם הוא גם זרק אותי עם תחמושת לרחוב".

כאשר סיימה יפה טוכפלד את עדותה, עלה אל דוכן-העדים השוטר שבו דיברה, סמל-שני חיים סומך.

"הייתי רוכב-קטנוע במדים", סיפר (המשך ממעמד 30)